

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **A. G.**

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 203 § 2 ¹ d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 stycznia 2015 r.,

inicjatywy Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 listopada 2014 r.,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu
na dobro wymiaru sprawiedliwości (sygn. akt III K [...]),

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przekazania sprawy.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., postanowieniem z dnia 26 listopada 2014 r., wystąpił z inicjatywą przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W. z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu podniesiono, że sprawa ta, przekazana została Sądowi występującemu w trybie art. 11a p.w.k.p.k. przez Sąd Apelacyjny w [...]. Ponadto zwrócono uwagę na trudności kadrowe w Sądzie Okręgowym w K., obłożenie sędziów sprawami, problemy komunikacyjne związane z dojazdem do K. oraz miejsce zamieszkania świadków (W. i jej okolice).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Okręgowego w K. nie zasługiwała na uwzględnienie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że „przepis art. 11a przep. wprowadz.

kpk zawiera regulację o charakterze specjalnym, wyłączającym uprawnienia Sądu Najwyższego do orzekania w przedmiocie przekazania sprawy w trybie art. 37 kpk w każdym wypadku, w którym wyłączną przyczyną złożenia wniosku jest niemożność rozpoznania sprawy "w terminie zabezpieczającym uniknięcie przedawnienia karalności". Organem właściwym do rozpoznania wniosku o przekazanie sprawy, uzasadnionej niemożnością rozpoznania sprawy przed upływem okresu przedawnienia, jest wyłącznie sąd apelacyjny. Rozstrzygnięcie tego sądu nie podlega zaskarżeniu, przy czym podstawy zaskarżenia nie stanowi w takim wypadku również art. 35 § 3 kpk, ponieważ zawarte w nim postanowienie dotyczy jedynie rozstrzygnięcia sądu właściwego, zapadłego w wyniku badania z urzędu kwestii właściwości." (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2003 r., sygn. akt II KO 22/03, Lex nr 78372). Sąd Najwyższy nie jest więc organem uprawnionym do badania zasadności wystąpienia przesłanek z art. 11a p.w.k.p.k.

Podnoszone przez Sąd występujący okoliczności dotyczące trudności organizacyjnych związanych z obsadą kadrową sądów i znacznego obciążenia sędziów sprawami, a więc w istocie problemów technicznych, nie mogą stanowić podstawy przekazania sprawy ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, albowiem nie można ich w tym kontekście rozpatrywać (postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., sygn. akt II KO 27/06, Lex nr 186944; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 r. , sygn. akt II KO 90/00, OSNKW 2000, z. 5-6, poz. 48). Kwestie dotyczące miejsca zamieszkania świadków i ich trudności z dojazdem do sądu również nie mogą stanowić podstawy zastosowania art. 37 k.p.k. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2005 r., sygn. akt III KO 22/05, R-OSNKW 2005, poz. 875 CD).

W niniejszej sprawie Sąd występujący nie wskazał żadnych powodów, które doprowadzić mogłyby ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości do przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu. Podstaw takich stanowić nie mogą zarówno problemy techniczne, jak i zasady ekonomiki procesowej w kontekście miejsca zamieszkania świadków. Taki sam charakter mają również kwestie przedawnienia karalności.

Mając na względzie powyższą argumentację, nie było podstaw do uwzględnienia inicjatywy Sądu występującego.

